

[Ivar Nørgaard]

vi kommer videre i udvalgsarbejdet, så må vi nærmere have analyseret, hvordan direktivet forholder sig til de krav, som i dag er indeholdt i det danske bygningsreglement, i andre forskrifter for byggeproduktion og byggeanlæg og også til, hvordan det forholder sig til de planer, der ligger om lovgivning om produktansvar og produktsikkerhed.

Men jeg kommer nu til et mere principielt problem. Ligesom de andre forslag bygger dette på den ny artikel 100 A i Romtraktaten. I art. 100 A i Romtraktaten gives der hjemmel til, at harmoniseringsforslag vedrørende det indre marked kan gennemføres med et kvalificeret flertal i Ministerrådet, og et land kan altså blive stemt ned, men i henhold til samme artikel, stk. 4, kan en medlemsstat derefter anvende nationale bestemmelser, som er begrundet i behov, der er nævnt i Romtraktatens art. 36, der bl.a. drejer sig om beskyttelse af menneskers og dyrs liv og sundhed, eller som efter den ny artikel vedrører beskyttelse af arbejdsmiljøet eller egentlig miljøbeskyttelse.

Sådan nogle nationale bestemmelser skal bekræftes af Kommissionen, efter at den har konstateret, at de ikke er et middel til vilkårlig forskelsbehandling eller til skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemslandene, og derefter kan Kommissionen eller en medlemsstat bringe sagen for Domstolen, hvis de finder, at en sådan medlemsstat misbruger beføjelserne.

Men det direktivforslag, vi her behandler, er et rammedirektivforslag, og her er det meningen, at det nærmere skal udfyldes, administreres og kontrolleres af et ekspertudvalg, som i henhold til art. 19 i direktivet kaldes det stående byggeudvalg. Det udvalg er sammensat af repræsentanter for medlemslandene og har en repræsentant for Kommissionen som formand.

I henhold til direktivets art. 21 kan en medlemsstat midlertidig forbyde, at et af de godkendte produkter bringes i handelen og anvendes, hvis den finder, at produktet frembyder en fare for sikkerheden eller sundheden eller er i modstrid med andre hensyn til almenvellet. Kommissionen skal så høre det stående byggeudvalg, som tilsyneladende, minister, har den endelige kompetence til at godkende eller omstøde medlemslandes forbud. Hvis det er en rigtig fortolkning af direktivet, så indebærer det en væsentlig risiko for, at de miljø- og sundhedsgarantier, der findes i art. 100 A, bliver

gjort illusoriske. Derfor rejser der sig i denne forbindelse flere vigtige spørgsmål, som jeg beder ministeren besvare.

Skal udvalget træffe afgørelse med enstemmighed, kvalificeret flertal eller simpelt flertal? Hvis udvalget skal have en slags domstolskompetence, skal medlemsstaternes repræsentanter da være jurister eller byggeeksperter? Er udvalgets godkendelse endelig, eller kan den indbringes for Ministerrådet eller EF-Domstolen? Hvis udvalget bliver forlenet med så vigtig en kompetence, som det tilsyneladende er tilfældet, vil det efter socialdemokratisk opfattelse være særdeles betænkeligt at acceptere det som rammedirektiv.

Vedrørende EF-direktiv 2 med redegørelse 2 vil jeg sige, at forslaget her jo er en ændring af det eksisterende direktiv fra 1971 om samordning af fremgangsmåden ved indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter, og her gør der sig to modstående interesser gældende. På den ene side er vi selvfølgelig interesseret i de bedst mulige konkurrencemuligheder i andre lande. På den anden side ønsker vi ikke at blive påført illoyal konkurrence fra virksomheder, som måske anvender arbejdskraft, der ikke opfylder de krav, som er nedlagt i danske overenskomster. Derfor mener jeg, det i høj grad bør undersøges, om man har god kontrol med det, navnlig da man nu vil udvide det til også at gælde foretagender, der beskæftiger sig med transport og distribution.

Om det tredje forslag skal jeg sige, at med det vil man forsøge at sikre et mere effektivt tilsyn med overholdelsen af reglerne for indgåelse af offentlige indkøbs-, bygge- og anlægsaftaler, og det kan selvfølgelig have vores principielle tilslutning, men vi mener ikke, at Kommissionen skal have adgang til at intervenere i en verserende sag, da vi naturligvis må have fuld tillid til det danske retssystem. Hvis Kommissionen skal kunne intervenere i en verserende sag, må den have konkrete beviser for, at de enkelte medlemslandes eget retsvæsen ikke er i overensstemmelse med rimelig retspraksis.

Sluttelig skal jeg konkluderende vedrørende de tre direktivforslag sige, at vi ved denne førstebehandling her i folketingssalen har mulighed for at give udtryk for vor principielle holdning og for at stille konkrete spørgsmål, som ministeren enten kan besvare på stedet eller undersøge til brug for Markedsudvalgets videre